

Vesnička

BŘEZEN 2022

Nejkrásnější
roční období

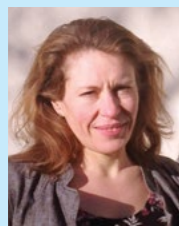
Naše pomoc
dětem v roce
2021

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Úvodní slovo

Vážení přátelé,

už tradičně Vám v první jarní Vesničce přinášíme přehled o tom, kolika dětem jsme v předchozím roce pomohli. Ta čísla, která v mozaice na straně 7 najdete, se týkají dětí a rodin, jež doprovázíme dlouhodobě a systematicky na základě smlouvy o spolupráci. Loni se to týkalo

1291 dětí, což je o celé dvě stovky dětí více než v roce 2020. Skutečnost, že můžeme rozšiřovat naše služby do dalších lokalit a pomáhat prožít šťastné dětství více dětem než dřív, je samozřejmě podmíněna přízní vás, našich dárců, a my jsme vám za to velice vděční.

Jedno číslo ze zmíněné mozaiky si zaslouží podrobnější vysvětlení: mnozí čtenáři možná nevědí, co si představít pod informací o 1891 intervencích. Na naše pobočky SOS Kompas a jiné služby se ročně obrátí stovky rodin, které řeší nějakou akutní situaci. V takové chvíli není čas sepsat smlouvy a řešit formální nastavení dlouhodobé spolupráce, důležité je

reagovat rychle. Sociální pracovníci tedy pomocí zmíněných intervencí rodině pomohou, poradí, zažehnají akutní nebezpečí. Teprve potom se řeší, zda má rodina zájem o dlouhodobou spolupráci, nebo jestli jim stačila tato jednorázová pomoc. Pro srovnání: v roce 2020 bylo takových intervencí 730, jejich počet tedy vzrostl více než dvojnásobně.

Možná jste si všimli, že Vesnička změnila grafický kabát – budeme rádi, pokud nám napíšete, jak se Vám líbí. Důležitější než forma je pro nás ale stále obsah – věřím, že v tomto čísle najdete mnoho zajímavého čtení.

Přeji vám krásné předjarní dny

Kateřina Dunovská
Ředitelka programů podpory
ohrožených rodin

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. **Účet veřejné sbírky:** 211 757 409 / 0300, **účet pro naše dárcy:** 120 777 711 / 0300.

Redakce: Radana Košťalíková, Michaela Poláková, Milan Palán. **Grafická úprava:** Martin Málek.

Uzávěrka: 8. 2. 2022. **Náklad:** 8 500 ks. **Vyrobil:** H.R.G. spol. s r.o. **Výrobní cena:** 4,25 Kč. Vychází čtvrtletně. ISSN 1803-1730.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

DĚTI NAVŠTÍVILY TECHNICKÉ MUZEUM V KOPŘIVNICI

Děti v našem bystrickém volnočasovém centru se málokdy nudí. Kromě pravidelných sportovních aktivit a tvůrčích dílen totiž často vyrazí také za dobrodružstvím a poznáním. Třeba na posledním výletě se na vlastní oči přesvědčily, že záviděníhodné Tatry mají nejen na Slovensku.

E.ON POMÁHÁ MNOHA ZPŮSOBY

Společnost E.ON dlouhodobě podporuje naše služby a stále hledá nové cesty, jak nám pomoci. V loňském roce přispěla výtěžkem z Vysmáté pouti, instalací úsporného energetického řešení ve vesničce v Karlových Varech i finančním příspěvkem na pořízení nové fotovoltaické elektrárny. Celková hodnota podpory ze strany E.ONu přesáhla 1,5 milionu korun. Děkujeme!

DÍKY HEIMSTADENU POMÁHÁME UŽ I NA SEVERNÍ MORAVĚ

Rozsáhlá spolupráce se společností Heimstaden, která je největším poskytovatelem nájemního bydlení v České republice, nám od ledna umožňuje podporovat děti v dalším, pro nás zcela novém regionu – v Moravskoslezském kraji. Díky finanční i věcné podpoře Heimstadenu můžeme navíc nejen rozšířit naši pomoc pěstounským dětem a rodinám na oblast Havířovska, ale také spustit zcela nový program, který vyhledává mladé rodiny nebo osamělé matky, jež z důvodu nedostatečné podpory z okolí zvažují dítě odložit nebo jim hrozí, že jim bude odebráno.

Společně s Heimstadenem máme pro tyto rodiče připraveny vybavené malometrážní byty, kde budou po dobu půl roku procházet intenzivním tréninkovým programem. Naším cílem je poskytovat rodičům, kteří nemají vlastní podpůrnou síť, stabilní prostředí, kde budou moci komplexně a intenzivně pracovat na tom, aby se uměli postarat o sebe, svou rodinu a hlavně děti.

Nejkrásnější roční období

Že si nedokážete představit devítiletého kluka, pro kterého není konec školního roku důvodem k radosti? Tak tohle je Kája: kvůli agresivnímu tátovi putuje z jednoho azylového domu do druhého, starší bráška už je léta Bůh ví kde a blížící se prázdniny znamenají, že paní učitelku, jediného člověka, který na vás nekřičí a kterého zajímáte, dva měsíce nevidíte.

A jestli si nedokážete představit horší pocit, tak co třeba tohle: soud po dlouhých měsících vydal opatření a přímo ze školy vás najednou odvádí cizí paní s policajty. Nikdo vám nic nevysvětlil a táta tohle přece často říkal: sledují nás a chtějí nás unést! Je vám devět a netušíte, co znamená být paranoidní a neléčit se... a že je to právě váš táta. Strach vám svírá žaludek: co bude dál?

TĚŽKO VĚŘIT I VLASTNÍM OČÍM

V krizovém centru SOS dětských vesniček jsou zvyklí na ledacos, ale Kájovu příběhu by snad ani nevěřili, kdyby se nestali jeho součástí. Skládali ho po střípcích: z informací ze spisů, od terapeutky, která si jednou týdně se všemi dětmi povídá, od paní učitelky, která se jim dovolala druhý den a plakala, když popisovala, jak Káju odváděli ze školy. Z chování Kájova táty, který přijel, bušil do dveří a křičel, že všechny zabije, jestli mu Káju nevrátí. A z Kájova chování vlastně také, alespoň na začátku.

Při každé nejistotě nebo malé nepohodě začal křičet, rozbíjet věci, útočit: prostě dělal to, co od narození viděl jako malý svědek všech tátových konfliktů.

UČIT SE TO NEJPŘIROZENĚJŠÍ NA SVĚTĚ

„Kája první dny nesnesl jakýkoliv dotek,“ vypráví sociální pracovníce Pavla. „Po nějaké době k nám přišla mladší holčička, která se naopak potřebovala v náručí tety uklidňovat vždycky, když to jen trochu šlo. Kája se na to dlouho zaraženě díval a pak se k nám začal neobratně přibližovat i on. On vlastně vůbec nevěděl, jak se mazlit... V devíti letech, chápete to? Nakonec byla na jednom rameni Eliška, na druhém Kája, a nechtěli se tety pustit.“

O tom, jak Kája rozkvétal, by šlo mluvit hodiny. I o tom, jak měl starost o tátu, jak se denně ptal: má táta kde bydlet? Má práci? Zaplatil tu složenku? Ví, že je mi tu dobře? Pavla s ním často mluvila, trpělivě všechno vysvětlovala, poprvé v životě mu někdo citlivě řekl o problémech, které táta má a jež mu prostě brání vytvořit bezpečný domov. Když se ukázalo, že po odchodu z SOS Sluníčka, kde mohou být děti ze zákona jen omezenou dobu, bude v Kájově případě nejlepším řešením – alespoň dočasně – dětský domov, kde se po letech znovu setká s bráchou, byl na to připravený. V autě si sice poplakal, ale po první rozpačité chvíli znovunalezeného brášku objal, zamával Pavle a s veselým „musíme na oběd, ahoj“ zmizel za dveřmi.

Za pár měsíců bude zase červen, Kájovi bude deset... A prázdniny budou konečně to nejkrásnější roční období: tak, jak to má být.

Foto: archiv S. Loserta

Na stavbu vesničky vzpomínám s nostalgií

V SOS dětských vesničkách jsme na naši více než padesátiletou historii náležitě hrdí. Těch, kteří pamatují úplné začátky, už ale mnoho nežijí nebo o nich nemáme žádné zprávy. Proto když se nám ozval pan inženýr Stanislav Losert a nabídl nám kromě velkorysého daru pro děti také příběh o tom, jak pomáhal pokládat samotné základy naší nejstarší vesničky v Karlových Varech, neváhali jsme ani chvíli.

Jak jste se dostal k práci na stavbě karlovarské SOS dětské vesničky?

Chodil jsem do skauta a v létě 1970 mi bylo patnáct, byl jsem tedy roverem (název pro dospívající skauty). Roverský klub z Karlových Varů pořádal stanový tábor nad vesničkou u lese u skal, na kterém se v průběhu letních prázdnin v třítydenních turnusech vystřídali roveři z celé republiky a denně pomáhali se stavbou vesničky. Já se zúčastnil posledního běhu na konci srpna, bylo nás tam několik desítek mladých lidí. Z Olomouce nás přijelo osm, byly tam skupinky skautů z Havlíčкова Brodu, Ostravy, Prahy, Benátek nad Jizerou a z dalších koutů celé země.

Práce na stavbě byla tedy hlavní náplní vašeho tábora?

Přesně tak. My jsme na začátku prázdnin jeli s naším 12. oddílem 3. střediska v Olomouci na klasický skautský tábor, to bylo vyvrcholení našeho celoročního setkávání, na kterém jsme si všechno dělali sami, od stavby tábora přes vaření až po závěrečný úklid. A v srpnu naše vybraná skupinka odjela do Varů na Větrnou louku, kde jsme byli také úplně samostatní. Na sedmou ráno jsme šli do práce, ti, co měli právě službu, nám uvařili oběd, na ten jsme si v poledne odskočili a pak se ještě vrátili na stavbu. Teprve večer jsme seděli u ohně, hráli na kytaru a bavili se podobně, jako na klasickém táboře.

To musel být pro čtrnácti- až osmnáctileté děti docela náročný program, jak na to vzpomínáte?

Vzpomínám na to velmi rád. Dělal jsem pomocníky stavebním dělníkům, kopali s nimi základy, pracovali s krumpáčem

a lopatou. Pamatuji, jak jsme jeli na korbě auta pro materiál do cihelny, poprvé jsem viděl, jak se pálí cihly. Jako skauti jsme byli na práci zvyklí, vznikla tam krásná přátelství. Byli jsme na tu činnost, která měla smysl, velmi hrdí a dodnes na to s nostalgií vzpomínáme. Já jsem ale týden před koncem onemocněl, takže mám zážitek i z pobytu v karlovarské nemocnici.

Co Vám bylo?

Dostal jsem hnisavou angínu. Nás každý večer před spaním přišel zkontrolovat pořadatel a vedoucí tábora, Ivo Slaviček přezdívaný Thor, přes den chodil normálně do práce. Řekl mi – je ti blbě, no tak zítra zůstaň ležet ve spacáku a uvidíš. Žádný zdravotník tam nebyl. Ale další den mi bylo hůř, nakonec jsem skončil v nemocnici, a když mě propustili, tábor už byl sbalený a všichni byli zpátky doma. Já měl jen kartáček na zuby a režijku, táta naštěstí pracoval u dráhy, takže jsem se bez problémů dostal zpátky domů. Ostatní věci mi pak přišly balíkem, jedna z holek si je vzala domů, vyprala a poslala mi je poštou.

Byl jste se pak někdy později ve vesničce podívat?

Byl jsem tam asi po deseti letech při dovolené: když jsem měl opuštěný z vojny, zajeli jsme tam s mojí tehdejší přítelkyní, pozdější manželkou. Skoro jsem to nepoznával, domy byly hotové, kolem vzrostlé stromy, všude plno dětí. Bylo to hezké. A teď jste mě inspirovala k tomu, že se tam vypravím ještě jednou, po padesáti letech. To je nápad! Třeba ještě žije i Thor, zkusím ho vyhledat.

Co Vás přimělo po tolika letech podpořit SOS dětské vesničky?

V předvánočním čase se mi ve schránce objevuje mnoho výzev k podpoře neziskových organizací, většinou z nich nevěřím. Když jsem tam ale objevil váš dopis, bylo to jiné, k vám mám osobní vztah. Děti z SOS dětské vesničky, kterou jsem osobně stavěl, jsem podpořil velmi rád.

Moc děkujeme za podporu i příjemný rozhovor!

Naše pomoc dětem v roce 2021

V rámci preventivních služeb jsme pomohli

880

dětem z 362 rodin, kterým hrozilo odebrání rodičům ze sociálních důvodů.

Doprovázeli jsme pěstouny, kteří se starají o

278

děti v SOS dětských vesničkách i mimo ně.

V našich krizových centrech našlo

33

děti dočasný domov a odbornou pomoc.

Pomohli jsme vykročit do života

21

mladým lidem z našeho domu na půl cesty.

Naše volnočasové centrum navštěvovalo

79

děti žijících v rizikovém prostředí.

Dlouhodobě jsme pomáhali

1291

dětem vyrůstajícím v 567 rodinách, s nimiž máme smlouvu o spolupráci.

Dalším stovkám rodin a dětí jsme prostřednictvím

1891

intervencí poskytli jednorázovou nebo krátkodobou pomoc.

Už více než

50

let pomáháme dětem prožít šťastné dětství v rodině.

Nic není nemožné

Janin příběh je trochu jako z motivační příručky, až máme trochu strach se o něj podělit – mohlo se to vůbec stát? Jako všechny naše příběhy, i tento je od začátku až do konce pravdivý, ale posuďte sami, jestli nepůsobí trošku jako pohádka.

STARTOVNÍ ČÁRA DALEKO VZADU

Jana, máma tří malých dětí a dalších dvou, které zůstaly po rozvodu s tátou, se v životě trochu „plácala“. Říct, že měla nepodnětné dětství, je hodně nadnesené, pravda je, že byla zanedbávaná a zneužívána. To se pak člověk v našem někdy docela náročném světě moc nevyzná. Jana nevládala platit včas složenky, neorientovala se v pracovních smlouvách, takže jí mnohokrát za práci na brigádě mezi mateřskými nezaplatili a ona nemohla nic dělat. Regulérní práci sehnat nedokázala: určitě máte ty děti pořád nemocné, slyšela na každém pohovoru.

Sociální pracovnice Mirka, která měla zabránit tomu, aby Alešek, Klárka a nejmladší Ondra přišli o domov a putovali do ústavu, si ale spolupráci od začátku chválila. „Jana se tak snažila, když jsem ji dobře motivovala a hodně chválila, že mi sama připomínala úkoly, které jsem nestihla zkontrolovat od minulé schůzky. Najednou jsem si ji dokázala představit skoro jako svoji kolegyni, a protože jsem na to dost „střelená“, navrhla jsem jí rekvalifikaci na sociálního pracovníka v přímé péči,“ směje se optimistka Mirka.

CO DOKÁŽE DŮVĚRA

„Jana kurz absolvovala vzorně, poprvé od základní školy ji učení bavilo a byla strašně pyšná, že zvládá studovat se třemi dětmi. No, a teď se se mnou radí, jak na klienty: získala práci v jednom z azylových domů, kde v minulosti s dětmi bydlela! Myslím si, že je to skvělé: byla v jejich kůži a dobře ví, co potřebují k tomu, aby se někam posunuli.“

„Minulý měsíc mi volala, pochlubila se, že dětem se ve škole a školce líbí, a pak mi strašně vzrušeně prozradila, že jí vrátili přeplatek za bydlení. Sama cítila ten obrovský posun a taky ho moc pěkně popsala: „Vy jste do mě pořád hučela, že se ten nájem zaplatit musí, i kdyby na chleba nebylo, a já na vás pořád myslím, že musím složenky platit včas, aby se to zase všechno nezapackalo – já mám tohle úplně za odměnu, můžu děti za dobré vysvědčení vzít do cukrárny!“

Je to jako když hodíte kámen do vody: ty kruhy už nikdo nezastaví. I kdyby pomohla Jana ve své nečekané nové roli jen pár maminkám a dětem, bude to pořád trochu i zásluha její sociální pracovnice Mirky. Věřit v někoho a být trochu „střelený“ se někdy může docela vyplatit!

DĚTI TVOŘILY NA ZÁMKU

Během loňského adventu se překrásné prostory přerovského zámku naplnily smíchem a vůní včelích voskových plátů, ze kterých děti z naší místní pobočky vyráběly netradiční barevné ozdoby na vánoční stromek. Svoje výtvořky si pak hrdí tvůrci mohli odnést domů, aby si zkrášlili nejkrásnější svátky v roce.

KOMERČNÍ BANKA POMÁHÁ DĚTEM V KRIZI

Plné břicho, čisté a suché oblečení, bezpečí čtyř stěn a oporu dospělého – to vše dnes a denně poskytují tety pečovatelky dětem v našich krizových centrech. Děje se tak i díky partnerství s Komerční bankou, která nám věnuje část své marže za každý nově upsaný charitativní investiční certifikát. Moc děkujeme!

PĚSTOUNSKÁ KAMPAŇ ZÍSKALA OCENĚNÍ

Loňský rok jsme věnovali podporu péči o děti. Vedle projektů zaměřených na specializaci péči o děti nebo na oblast tzv. terapeutického rodičovství jsme díky podpoře MPSV zrealizovali také mediální kampaň „Nejkrásnější práce na světě“ s cílem zvýšit počet zájemců o péči o děti. Stejnomený TV spot pak získal Cenu Fóra dárců 2021 za vůbec nejlepší veřejně prospěšný spot uplynulého roku.

PĚSTOUNY PODPORUJEME NOVĚ I V PŘÍBRAMI

Na konci ledna jsme slavnostně otevřeli novou pobočku služby SOS Přístav, která nabízí doprovodné služby péči o děti nejen z Příbramska, ale také z Dobříšska, Sedlčanska a případně i dalších obcí jižní části Středočeského kraje. Kancelář příbramské pobočky najdete v pasáži Jana v Pražské ulici č. 14 a otevřeno je každý všední den od 8 do 15 hodin.

Našima očima

Dospívání v době covidu

O dopadu pandemie na děti už bylo v médiích napsáno mnoho, i my už jsme se tomuto tématu věnovali. Tentokrát vám ale přinášíme pohled našich sociálních pracovníků na skupinu, o které se zase tolik nemluví: středoškoláky a čerstvě dospělé mladé lidi z ohrožených rodin.

Co se vám vybaví, když si vzpomenete na roky svého dospívání, kdy vám bylo šestnáct, osmnáct? Asi v těch vzpomínkách budou mnohem více kamarádi než rodiče, možná první lásky, taneční, maturitní ples, snad i nějaké ty průšvihy ve škole, první kocovina...? Dovedete si představit, že by vás v té době někdo na rok zavřel doma?

A pojďme ještě dál: zkuste si představit, že u vás doma to vůbec nefunguje dobře, je tam často napětí, při každé příležitosti raději mizíte někam pryč. Ve škole vám to moc nejde, a když do toho všeho přijde covid a online výuka, učení už úplně ztrácí na významu. A pak najednou škola zase otevře a vy se máte vrátit.

TĚŽKÉ NÁVRATY

„Děti vyrůstající v pěstounské péči nebo v problematických, ohrožených rodinách mívají ve skupině velmi těžké postavení, zejména pak ve škole,“ říká sociální pracovníce z prostějovského SOS Přístavu Zuzana Slaná. „Mezi jejich přijetím a nepřijetím do kolektivu vede často velice tenká hranice a pandemie ji v mnoha případech úplně převálcovala, po návratu zůstávají mimo. Problémy spojené s dospíváním pak pocit vykořeněnosti ještě více umocní. Společně se zhoršením školních výsledků dochází k úplné ztrátě motivace do školy chodit. Vždycky se stávalo, že některé děti střední školu nebo učiliště nedokončily, nyní je to ale bohužel ještě častější,“ dodává Zuzana Slaná.

Její slova potvrzuje i vedoucí Domu na půl cesty Karolína Jelínková: „Většina klientů SOS Kotvy stále studuje. Někteří izolací od vrstevníků trpěli, jiným se naopak ulevilo, že se mohou vyhnout pro ně obtížným sociálním kontaktům – o to těžší pro ně potom byl návrat zpět. Všichni sorně přišli o pravidelný režim dne, najednou i spolehliví klienti zaspávali výuku, vyhýbali se plnění povinností. Návrat k běžnému režimu je pro ně obtížný,“ dodává Karolína Jelínková.

NEKONEČNÁ NEJISTOTA

Kateřina Pařezová, ředitelka krizového zařízení SOS Sluníčko, připojuje ještě jeden aspekt, který měl v minulých měsících na mladé klienty tohoto centra velký vliv: na řadu týdnů došlo ke zmrazení celého systému péče o ohrožené děti. Soudy nerozhodovaly, sociální pracovníce z úřadu nechodily do rodin na šetření, už tak dlouhé lhůty se dále prodlužovaly. Dvě mladé dívky proto v SOS Sluníčko v nejistotě čekaly téměř rok, než soud rozhodl o dlouhodobém řešení jejich situace, maximální délka pobytu podle zákona je přítom pouze šesti-měsíční.

NEBÝT NA TO SÁM

Díky moderním technologiím a sociálním sítím nezůstali dospívající ani v období nejtvrdějších lockdownů úplně odříznutí od vrstevníků. Ti, kterým technika chyběla, jsme ji pomohli sehnat. V této krizové době se také ukázalo, jaký význam má i pro ty nejstarší děti na prahu dospělosti, když je někdo vyslechne, povzbudí nebo se pokusí jim poradit. Vzhledem k tomu, že jejich rodiče měli často problémů až nad hlavu, byla pro ně podpora a pomoc našich sociálních pracovníků obzvláště důležitá a často využívaná. Snad už bude jenom lépe!

Noční můra v autobuse

Měl to být vysněný výlet za lvy, žirafami a gorilami, místo radosti se ale Karolínka tvářila, jako by do autobusu nastoupilo strašidlo, ještě chvíli a začne plakat. Co se jen mohlo stát?

NĚCO JE ŠPATNĚ. ALE CO?

Možná si na ten příběh pamatujete: uplakanou a vystrašenou Kájou přivedli do krizového zařízení policisté, kteří přistihli její maminku při krádeži. U pěstounky Heleny rozkvetla do veselosti a bezstarostnosti, při každé návštěvě viděla sociální pracovníce Adéla šťastnější holčičku. Když tedy pěstounka vyprávěla o tom, co se stalo minulý měsíc, vypadalo to opravdu zvláštně a nečekaně.

„Že se trochu bojím uniforem, na to jsem si zvykla – byl to přece jen drsný zážitek, ztratit maminku v obchodě a odjet s cizími lidmi v policejním autě. Při naší první cestě do ZOO se mě ale křečovitě chytla za ruku a začala se klepat, při každém otevření dveří mě stiskla ještě silněji, pořád se ptala, na jaké zastávce vystupujeme... prostě se najednou proměnila v uzlíček strachu a já vůbec nevěděla proč. Přitom se na zvířátka strašně moc těšila.“

TĚŽKÉ CESTY DO BEZPEČÍ

V ZOO už to byla zase ta staronová, tedy veselá a šťastná Karolínka, ze zvířat byla úplně v transu, strávila tam s pěstounkou několik hodin, pobíhala od ohrady k ohradě a od klece ke kleci a nemohla se jich nabažit. Až později se Helena dozvěděla, co se tehdy s Kájou stalo.

„Tam, kde s Kájou bydlíme, je všechno blízko, takže většinou chodíme pěšky, jen na velký nákup beru auto. Přes celou Prahu do ZOO jsem si ale autem netroufala, tak jsme jeli autobusem. Něco jsem ale do té doby netušila: tatínek, který tehdy bral drogy, jednou Karolínku právě v autobuse zapomněl. Zůstala jako poslední cestující, řidič si plačící sotva tříleté holčičky všiml až na konečné, kdy už v autobuse nikdo nebyl a ona se strašně bála. A cestou do té ZOO si myslela, že ji tam třeba také zapomenou.“

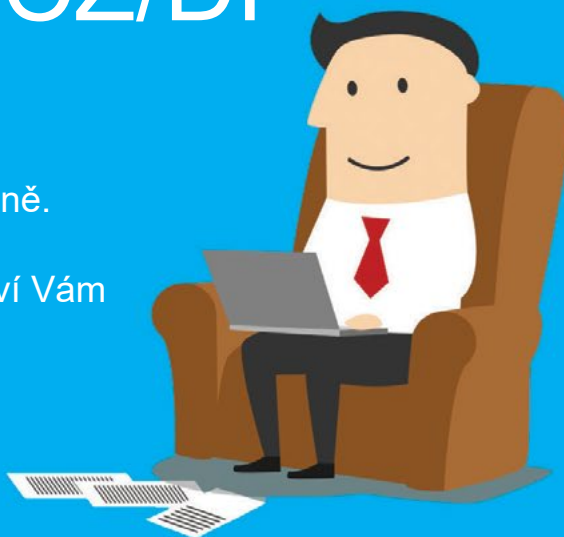
Pěstouni jsou něco jako ošetřovatelé dětské duše: někdy se objeví bolesti a otevřou jizvy, o kterých nikdo do té doby nevěděl. Snad se ale pro každou takovou jizvu nakonec najde láskyplná náplast.

VYPLŇTE SI DAŇOVÉ PŘIZNÁNÍ ZA 15 MINUT NA SOS-VESNICKY.CZ/DP

Daně za 15 minut, bez registrace a vše anonymně.

Daňová kalkulačka vypočítá vaše daně a připraví Vám přehledy pro pojišťovny.

Peníze, které ušetříte za účetní, můžete věnovat na pomoc dětem.

HLAVNÍ PARTNEŘI

Heimstaden
přítelství domov

e-on

dormeo

MILION PLUS
ENTERTAINMENT

DB SCHENKER

PORSCHE
ČESKÁ REPUBLIKA

Synergy
Development

KEARNEY

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

V ROCE 2021 NAŠI ČINNOST PODPOŘILY TYTO INSTITUCE

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Hlavní město Praha, Karlovarský kraj,
Jihomoravský kraj, Karlovy Vary, Prostějov, Brno, Přešov, Aš, Zábřeh, Bystřice pod Hostýnem, Cheb.